

Kázání Marka Vanči z 8. listopadu 2020 (rozesláno e-mailem)

I. čtení: Jonáš 3-4

II. čtení: Mk 4, 1-9

Milé sestry a milí bratři,

podobenství o rozsévači nás přenáší do hornaté Galileje, kde je málo úrodné nížiny, většina země jsou hory a stráně bez možnosti obdělávání. A i ta část využívaná k zemědělství je kamenitá a málo úrodná. Rolníci se tam vždy potýkali s půdou a s nedostatkem vody. Zápas o chléb v době Ježíšově byl velmi těžký. Obilí se rozsévalo ručně a setba se rychle zaorávala. Přitom byly zaorávány i pěšiny, vyšlapané rozsévačem napříč přes pole. Ježíš použil skutečnost dobře známou všem lidem v zástupu, který ho na břehu poslouchal. Vypadá to, na první pohled, že ztráty při seti převyšují užitek. Ale podobenství neříká, že by do dobré půdy padla jen čtvrtina všeho zrna. Mluví o čtyřech možnostech, čtyřech situacích, líčí čtyři prostředí, do jakých může zrno padnout. Při rozsévání se stane, že ne každé zrnko najde úrodnou půdu, ale důraz v podobenství je položen na tom, že to v žádném případě neohrozí celkovou úrodu.

Podobenství se soustřeďuje na děj. Na rozsévání. Jedinou skutečnou postavou je rozsévač, ale i ten je pojmenován „ten rozsévající“. Je zřejmé, že „ten rozsévající“ je Bůh. Bůh je ten, kdo vytrvale rozsévá své slovo. Boží slovo působí od počátku, je tak staré jako Bůh sám. Na úsvitu existence země znělo Boží slovo. Bůh tvořil svým slovem. On řekl a stalo se, pouhým svým slovem povolal v existenci vesmír, zemi a posléze i člověka, korunu stvoření. Jedinečným a geniálním způsobem se o tom pokouší mluvit kniha Genesis, když se snaží postihnout nepostižitelné: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil“ /Gn1, 7+15/. A při povolání praotce všech věřících lidí, Abrahama, zaznělo jasné Boží slovo: „učiním tě velkým národem, požehnám tě; v tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země“ /Gn 12, 2a+3b /. Svým slovem si Bůh povolal svůj vyvolený národ a dal mu soudce i proroky, aby tento lid nebyl bez setby Božího slova. Zvláště proroci vyřizovali Boží slovo svému lidu a zvěstovali mu příchod Mesiáše. „I řekl Izajáš: Slyšte, dome Davidův! Což je vám málo zkoušet trpělivost lidí, že chcete zkoušet i trpělivost mého Boha? Proto vám dá znamení sám Panovník: „Hle dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel /to je S námi Bůh/“ /Iz 7, 13-14/. A to se také stalo. Slovo se stalo tělem. Ježíš Kristus, Boží Syn přišel na tuto zemi. Přiblížil na dosah Boží království. V něm se splnila veškerá Boží zaslíbení. A s nejvyšší možnou autoritou teď Ježíš káže zástupu na břehu Genezaretského jezera. Přibližuje něco z charakteru Božího království. Říká, že rozsévač neustále rozsívá. Všimněme si, že rozsévač je nestranný, nepředpojatý. Nezkoumá, co se v kterém člověku skrývá, ale dává, nabízí štědře své slovo všem. To je důležitá věc. Boží slovo, které zpřítomňuje Boží dílo a představuje jeho království, je pro všechny. Bůh nikoho z lidí předem nevyřadil ze svého zájmu, nikoho nekádroval. Boží láska platí pro všechny lidi, Boží dílo není jen pro někoho. Každý může být zasažen jeho slovem. Každý se může stát dobrou půdou, každý může zvěst o Božím království přijímat.

Dalším důrazem podobenství je, že Bůh své dílo prosadí. Boží království přijde. Přijde doba sklizně, účtování, hodnocení a také doba hojnosti, slávy a pokoje. Boží setba se prosadí. Boží slovo nelze umlčet. Nelze zrušit to, co se stalo v oběti Pána Ježíše Krista na kříži. Tam se Boží slovo ozvalo nejsilněji a nejzřetelněji. Bůh umírající ve svém Synu za člověka. Za nás. Za naše hříchy. Bůh podávající záchranou ruku. Boží námaha při rozsévání slova pravdy nepřijde vniveč. Není to nesmyslná práce. Dějiny tohoto světa směřují ke svému cíli. Ježíš chce podobenstvím ukázat, že velká budoucnost začíná nenápadným rozséváním zrna pravdy, jakoby ztrátovou činností, rozséváním. Užitek při sklizni však bude nesmírný, fantastický navzdory všem ztrátám.

Nefandí si ale Ježíš přece jen příliš? Opravdu bude konec dobrý, ba vynikající? Nám se přece zdá, že ztráty jsou veliké, příšerné, děsivé. Pán Bůh to má těžké s lidským srdcem. Vypadá to, jako by Bůh hrách na stěnu házel. Kdyby více lidí přijímalo setbu Slova, tak snad, řekneme si, ale kolik lidí slyší v našem okolí Boží volání, kolik lidí v našich dnech na Boha dbá a čeká!? Žalostně málo! A

tak se nám někdy zdá Boží dílo ztrátové až beznadějně. Zdálo se to tak i evangelistovi a jeho vrstevníkům. Proto Mk o několik veršů dále říká, že Boží slovo slyší jen ti, kteří v Ježíše věří, a kteří žijí z moci Ducha svatého. Ti ostatní jsou vně, mimo. Ztráty jsou a budou. To ale neohrozí výslednou sklizeň. Nemusíme se bát, že Boží věc s námi skončí. Je mrzuté, když mnozí v našich rodinách neslyší Boží slovo a nemají zájem, ale výsledek, cíl, smysl Božího díla není ohrožen. Rozséváč rozsívá, nepřestává, přímo mrhá svou milostí, nechme to tedy s důvěrou na něm a nestrachujme se, že mu dojde zrní nebo dech.

Podobenství nám zvěstuje veliký Boží div. Velikou naději. Ačkoliv je půda tak nepříznivá, ačkoliv tolik dobrého zrna přijde nazmar, úroda tu je a bude. Ačkoliv lidé jsou tak nepřístupní a kladou Božímu slovu takové těžkosti, království Boží se přece rozmáhá a jednou se rozmůže a rozleze úplně všude.

Pán Bůh má i s námi těžkou práci. Děj toho podobenství se děje i dnes a mezi námi. Boží slovo k nám přichází bezbranné, maličké, lidé jej mohou přijmout, ale také nemusí, mohou je i zašlápnout a udusit. Ono si však přece jen někde cestu najde a slavně se prosadí nad vše očekávání. Dávejme si tedy pozor i my, jak s ním zacházíme, zda se mu podřizujeme a zda o něj vůbec stojíme. Starejme se, aby o nás a v nás, v našem srdci platilo: Ani zrno nazmar!

Amen

Modlitba: Nebeský Otče, od tebe přijímáme každou chvíli života, i kdy dnes zase nemůžeme být spolu. Spoj nás přesto Duchem svatým, aby mezi námi byla pravá jednota ve víře a lásce. Prosíme tě, abys nás přiblížil k sobě, abychom pochopili, cos pro nás vykonal v Pánu Ježíši Kristu. Způsob, abychom poznali, že pro každého z nás máš odpuštění a naději. Jsme na tobě závislí, dej nám trpělivost a pokoru do dalších dnů. Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Ježíši, tvé slovo se nám zdá často málo, chtěli bychom něco průkaznějšího, viditelnějšího, něco, co by druhé přesvědčilo. Neumíme rozsévat. Taky proto, že se nám nechce, protože bavit se s lidmi o víře není jednoduché. Výsledky se nedostavují hned. Prosíme za své blízké, aby tvé slovo slyšeli, za naše děti i vnoučata, za přátele a známé, abychom s nimi dovedli žít v pokoji. Prosíme za nemocné i za ty, kteří se o ně starají, prosíme za vývoj vakcíny proti zákeřné nemoci, která sužuje tuto zemi a lidi na ní. Zůstávej se svým stvořením, prosíme. Dávej nám trpělivost a pokoru a provázej nás v dalších dnech podle své vůle. Otče náš.... Amen